

Katten i sækken

Katten i sækken.

Iransk aktivist og digter, tog flugten fra sit hjemland. Mere end 5000 følgere på Facebook læser hendes digte, som også udgives i kurdiske aviser. Hun ledte efter et sted, hvor hendes asylsag kunne behandles, mens hun oplevede ensomheden der følger af, at have mistet familie og mange relationer. I hendes søgen efter asyl boede hun også en periode på Bornholm. Hun overlevede på elektroniske opmuntringer fra sin troende tante, mødet med det kristne budskab samt fællesskaber, der åbnede hjerter og døre for asylansøgere.

Modstander af styret.

Jeg kommer fra en litterær og kulturelt åben familie. Fra min tidligste ungdom var jeg optaget af alle menneskers værdi og retten til en individuel identitet. Som kurdiske kvinde, følte jeg presset fra styret og kunne identificere mig med dem, der oplever det. Jeg kritiserede forholdene ved at skrive, oversætte og male billeder. Jeg blev aktivist for at kæmpe imod styrets politik og meldte mig ind i partiet Kurdisk Demokratisk Parti i Iran. De delte mit syn, og jeg deltog i deres møder og aktiviteter. Men styret i Iran tillader ikke uafhængige partier og forbyder dem, der ikke deler styrets ideologi. Vi arbejdede derfor i det skjulte, blandt andet med registrering af styrets overgreb på minoriteter. På et tidspunkt blev en af mine venner anholdt. Jeg undslap, men af frygt for at han skulle røbe noget under torturen, flygtede jeg ud af landet. Jeg ønskede ikke at dø, så jeg flygtede.

Digte om rædsel.

Min første digtsamling hedder "Katten i sækken" og handler om mine erfaringer i livet. Da jeg flygtede fra Iran, havde jeg bare en kuffert med. Den åbnede jeg i Irak, men jeg vidste at jeg ville blive nødt til at lukke kufferten igen, og rejse videre. Jeg var katten i sækken. Katten er et symbol på min egen og mit lands situation. Perserkatten ser så sød ud, men dens liv blev forandret til blod og rædsel og til flugt. Det er den virkelighed, der afspejles i mine digte.

Kristen tro.

Da jeg var på universitetet i Iran, skrev jeg en opgave, hvor jeg sammenlignede historien om Josef i Koranen og i Bibelen. Jeg læste i den forbindelse hele Bibelen, og det tiltrak min opmærksomhed, hvor menneskelige teksterne var og hvordan de talte om ærlighed og frelse gennem det lys, som Jesus er. Det budskab var stærkt og påvirkede mit sind, så jeg følte en fred.

Den største støtte under min flugt og min stærkeste relation, er min tante, som har været kristen i mange år. Hun har lært mig om Jesus og Bibelen, opmuntret mig med hilsner, bibelvers og forbøn, så jeg fik håb og fortsatte. I Sverige inviterede en syrisk kvinde mig til gudstjeneste i en lokal menighed, som hver søndag tilbød transport til kirken. Mit liv var præget af min flugt; fyldt af frygt, panik og træthed. Jeg var bange for at få afslag og for at blive deporteret. Der begyndte jeg at gå i kirke og der blev jeg døbt. På Bornholm mødte jeg kristne venner som åbnede deres fællesskab og deres hjem for mig, støttede mig og lærte mig meget om Jesu kærlighed og hans ord. På den måde voksede min forståelse.

Det store problem.

Jeg har lige fra min barndom været ramt af ensomheden. Mine forældre blev skilt, og jeg oplevede savnet af min nærmeste familie og venner som, enten døde eller forsvandt. Oplevelserne som jeg og andre flygtninge har med pigtråd, politi, fløjter, hundeglam, ydmygelserne og frygten for at dø, gør at mange af os mistede kræfterne, og lysten til at leve. Der er mange selvmord blandt asylansøgere. I asylsystemet får man ofte oplevelsen af at være et papir, en sag.

Systemet.

Asylsystemet i europæiske lande minder på flere måder om noget jeg har mødt i europæisk litteratur. Jeg mødte mange mennesker, der var ret maskinagtige, og uden indsigt i den følelsesmæssige side af menneskelivet. Som forfatterne Kafka og Vonnegut beskriver det: Tørt, mekanisk og uden fleksibilitet. Men jeg mødte også de kreative, der arbejdede på at være uafhængige, og som inspirerede mig med et smil, og som der overbeviste mig om, at jeg er noget. Det gav håb.

Forside på digtsamlingen "Katten i sækken" af Bahar Hosseini.

Tak!

Tak til jer som gav mig en plads, opmuntrede mig og støttede mig! Brødre og søstre i troen på Gud, som åbnede jeres hjem og hjerter for mig, delte jeres liv med mig – også for en kort tid. Det betød, at jeg ikke følte mig alene.

Tekst: Zohreh Hosseini. (også kaldet Bahar)

Oversat og bearbejdet: Roya Hosseini, Melbourne. Palle Kure, Aakirkeby.

Fotos: Palle Kure, Aakirkeby. Reza Afsharnia, Kiel.

Den kristne familie.

Kirken og mine venner der, har støttet mig og hjulpet mig med mine problemer. De kristne er en familie, og det blev meget vigtigt for mig. Da jeg endte med at komme til Tyskland, hvor de gav mig asyl, blev jeg mødt af en præst, som var blevet kontaktet af min venner i Danmark. På den måde blev jeg inviteret til fællesskab i kirken der. Jeg ved at jeg har en far, som kender min ensomhed mere end noget menneske i denne verden. Han giver en frihed fra angst og ensomhed – han er altid med mig.

Fællesskab i Messy Church, Rønne

